

DE MODERNE VROUW

EN HAAR SIERADEN

DOOR J. MOONS

De moderne vrouw wordt veel verweten. Dat zij jongensachtige allures heeft aangenomen, de gelijke van den man wil zijn, dus *is* (want ce femme veut, Dieu veut), dat zij haar lange lokken offerde (al die echte en onechte krulletjes in den hals bij het avondtoilet zijn niet anders dan duidelijke symptomen van een twijfelend gemoed; tot het gewone lange haar gaat ze tòch niet over!), dat zij overmoedig, sportief, elegant, kwiek en zelf-zeker is, maar één ding — en daar zijn we het allen over eens — heeft de vrouw niet verloren en dat is haar voorliefde voor sieraden.

Dat is de vrouw ingeboren, onuitroeibaar. Heeft u een klein meisje in huis of omgeving en een oude byouteriedoo, dan zal men de kinderkijkers begeerig zien oplichten, wanneer u een snoer ouderwetsche bloedkorallen door de handen laat glijden.

En wanneer men een zilverstukje, zoo'n klompje of molentje met draaiende wieken voor armband of halsketting afstaat, zal er geen dankbaarder object zijn dan dat kinderhart, dat met u de herinneringen en sieraden uit de oude doos opdiepte.

En de sieraden, die de man op zijn verlovingsdag aan zijn a.s. levenspartnerin geeft? Een ring, de smalle gouden, misschien even veelzeggend als het paarlen-snoer, dat in vroeger eeuwen de man aan zijn vrouw schonk op den ochtend na het huwelijk. Paarden — tranen. Veel moderne jongelui komen terug op dat, wat ze ietwat opstandig het merkteken van slavernij noemen. Tenminste, op dit uiterlijk zichtbare. Ze wisselen geen ringen meer, maar armbanden, of laten 'n specialen verlovingsring ontwerpen, waarin gegraveerd staat een diepzinnige spreuk: Meet me to night

in dreamland. You and me, of: Remember, sweet roses, of hoe een dergelijk opschrift van een foxtrot- of jazzbegeleiding, die hen tot deze twee-eenheid bracht, mag heeten. Chacun son goût en iedere tijd zijn gebruiken.

Acht het vrouwensieraad ook niet te gering. Zou ooit de Gretchentragedie, die eens een geheele kunstzinnige wereld veroverde, begonnen zijn, wanneer niet een Herr Mephistopheles kleinodiën in het kastje van Gretchen deponeerde? U heeft de Faust gezien, herinnert zich de woorden, die afkeer en verrukking:

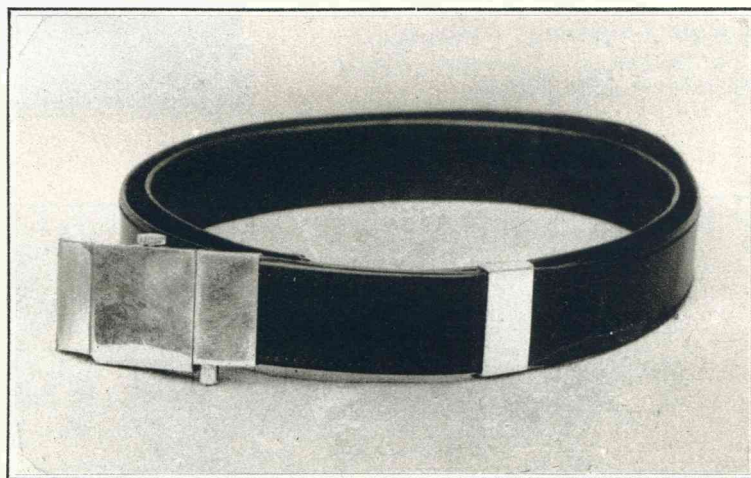
„Nach Golde drängt,
Am Golde hängt
Doch alles. Ach, wir Armen!“

Lang niet ieder echter heeft sieraden van waarde, diamanten, paarden, 'n echten turkoois.

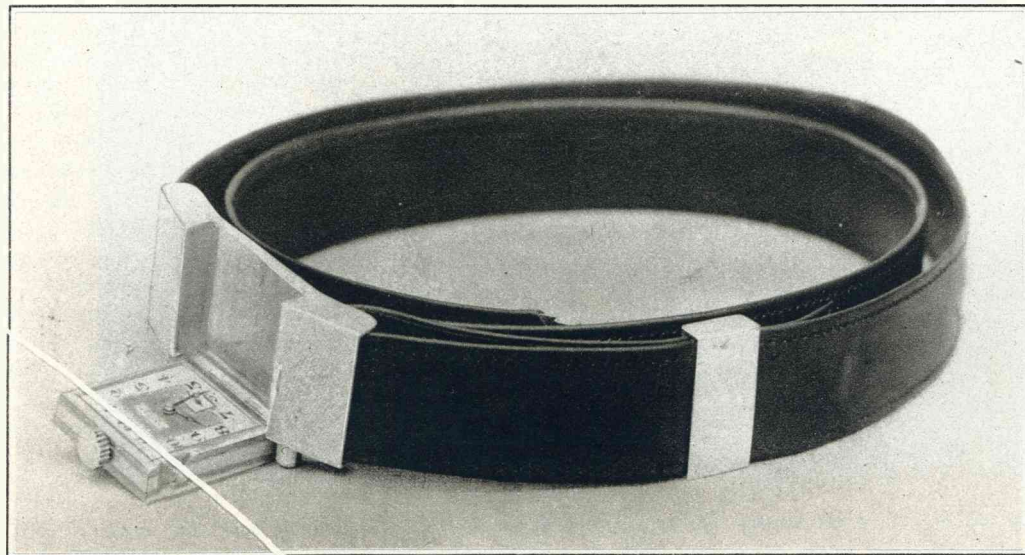
Waarschijnlijk worden daarom egenwoordig zoo-veel z.g. half-sieraden in den handel gebracht, die de echte op verrassende wijze nabij komen. De Teclapaarden b.v., imitaties van de echte paarloesterschelpproducten, zijn overbekend. En hoeveel namaak-diamanten schitteren niet als gesp op een peau de suède pumpschoentje, op een grillig gesneden zwart viltkapje, een fluweelen of veloutine japon? Gaat u de magazijnen maar eens langs

en men zal er veel kunst-kleinodiën treffen. Broches en spelden op onze moderne dassen, de strop van onze jongensblouses (denkt u er om *in* den rok), om deze bijeen te houden. Parures voor avonddracht, groote gespen om te hechten ter heuphoogte bij de slip van een japon; er is werkelijk „embarras du choix“. Men ziet er het prachtige geelbruin van rooktopaas, waarvan broches, armbanden, tot zelfs de sluitingen van onze handtasjes toe worden vervaardigd, men ziet er de blauwe kleur van den saphier naast 't groen van smaragd, het koraal rood, amethyst, carneool, enfin, al die ouderwetsche en weer terugkomende gesteenten, die zelfs in de grijze oudheid al kleur, licht, leven, luxe wisten te brengen in het leven der menschen.

Er zijn eenige nieuwigheden, die ik hier onder de aandacht van onze sportieve vrouwen en meisjes kan brengen. Het ceintuurhorloge voor de golfende en winter-tennis bedrijvende beauty's! Dichtgeslagen lijkt het de gewone sluiting van een sportceintuur, teruggeklapt ontdekt men het

Een ceintuur voor sportkleeding met een horloge in de sluiting (gesloten).

Horloge in de sluiting van een ceintuur (open).

„niedlichste“ en fijnste horloge-uurwerk, dat men zich denken kan. M.i. veel praktischer dan het armbandhorloge, dat dikwijls, doordat het aan de pols gedragen wordt, zooveel te lijden heeft. Dan is er nog een praktisch nieuwigheidje, het z.g. reishorloge. Overdag bergt men het gewoon als horloge in de city-bag of handtasch, 's avonds kan het door de vernuftige vondst van een of anderen uitvindersgeest opengeklapt worden, recht op naast de legerstede staan en u in lichtende letters de uren melden. Overbodig er bij te voegen, dat dit uurwerk niet rond is, maar vierkante vormen en omlijnningen heeft.

Weet men, dat de nieuwe halskettingen zijn een rij witte kralen, in den hals bijeengehouden door een grooten zwarten steen, z.g. maansteen? Tegen een wat donker getinte huid, type brunette, allerliefst. Ook worden er op het oogenblik veel handbeschilderde gevallietjes gedragen, knoopen, gespen